

Неговиятъ дюгенъ бѣше срещу нашия. Единъ денъ, а това бѣ на 10 мартъ 1857, гледамъ, събрали се около Р. Тодорова нѣколко селяни, шушукатъ нѣщо и поглеждатъ къмъ мене. Азъ за нищо се не сѣсахъ. Следъ два дни двама отъ тия селяни (тѣ бѣха отъ с. Айдемиръ), въ отсъствието на майстора ми, дойдоха и седнаха на пейката до мене.

— Ние додохме при тебе, искаме да те направимъ въ нашето село едно даскалче, ще ли рачишъ? — каза ми единъ отъ тѣхъ, а именно дѣдо Славъ, направо, безъ много забикалки.

— Че ще ли можа? Отде ме знаете? отговорихъ азъ. Но отъ радостъ усмигнахъ се до уши.

— Ние те знаемъ тебе, — каза дѣдо Славъ — знаемъ чие момче си, за всичко сме разпитали. Насъ селянитѣ днесъ максусъ (нарочно) за тебе сж ни проводили.

Азъ отпуснахъ иглата, извадихъ напрѣстника.

— Че азъ имамъ майсторъ, — казахъ имъ — трѣба да го питамъ. Не зная дали ще ме пусне. До времето ми има още много.

— Майсторътъ ти е много добъръ човѣкъ. Като е за такава работа, ще те пусне не, но отвѣдъ биле ще мине.

— Е, тъй като е, готовъ съмъ.

— Добре, ама ние те искаме днесъ съ насъ да дойдешъ. хайде да си приберешъ дрешкитѣ и друго каквото имашъ, да ги хвърлишъ на една кола, па и ти да се качишъ.

— Но трѣба по-преди да попитамъ майстора си.

Ето го и той иде.

Дойде масторътъ ми. Дѣдо Славъ му разправи за всичко, като прибави, че и момчето иска и че не трѣба да го задържа и да го спира отъ късмета му. Майсторътъ ми, следъ като ме изгледа наскърбено, каза:

— Бе, мене се ми минаваше презъ ума, че това момче не ще го оставятъ въ дюгена ми. Зная азъ нашитѣ хора, че единъ на други сж инаети и, като видятъ у нѣкого добро момче, гледатъ да му го примамятъ; но ако бѣше за друго, не го давахъ. Като е за даскалче, азъ на цѣло село хатѣра не мога прикърши. Хайде, синко, отъ мене изинъ (позволение), каза на мене майсторътъ ми, като извади та ми заплати до пара за колкото време бѣхъ му служилъ. Божи човѣчецъ бѣше моя майсторъ!

Но на мене, пари ли ми бѣха на очитъ? Ехъ, майко мила! На този часъ, азъ самси се не знаехъ, на небето ли бѣхъ, или на земята. Докараха една кола, нахвърлихъ си партушината, зѣхъ си подъ мишница торбичката съ книгитѣ, качихъ се на ко-